

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσωρεύσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

antifatraverso@gmail.com / antifacommunity.gr

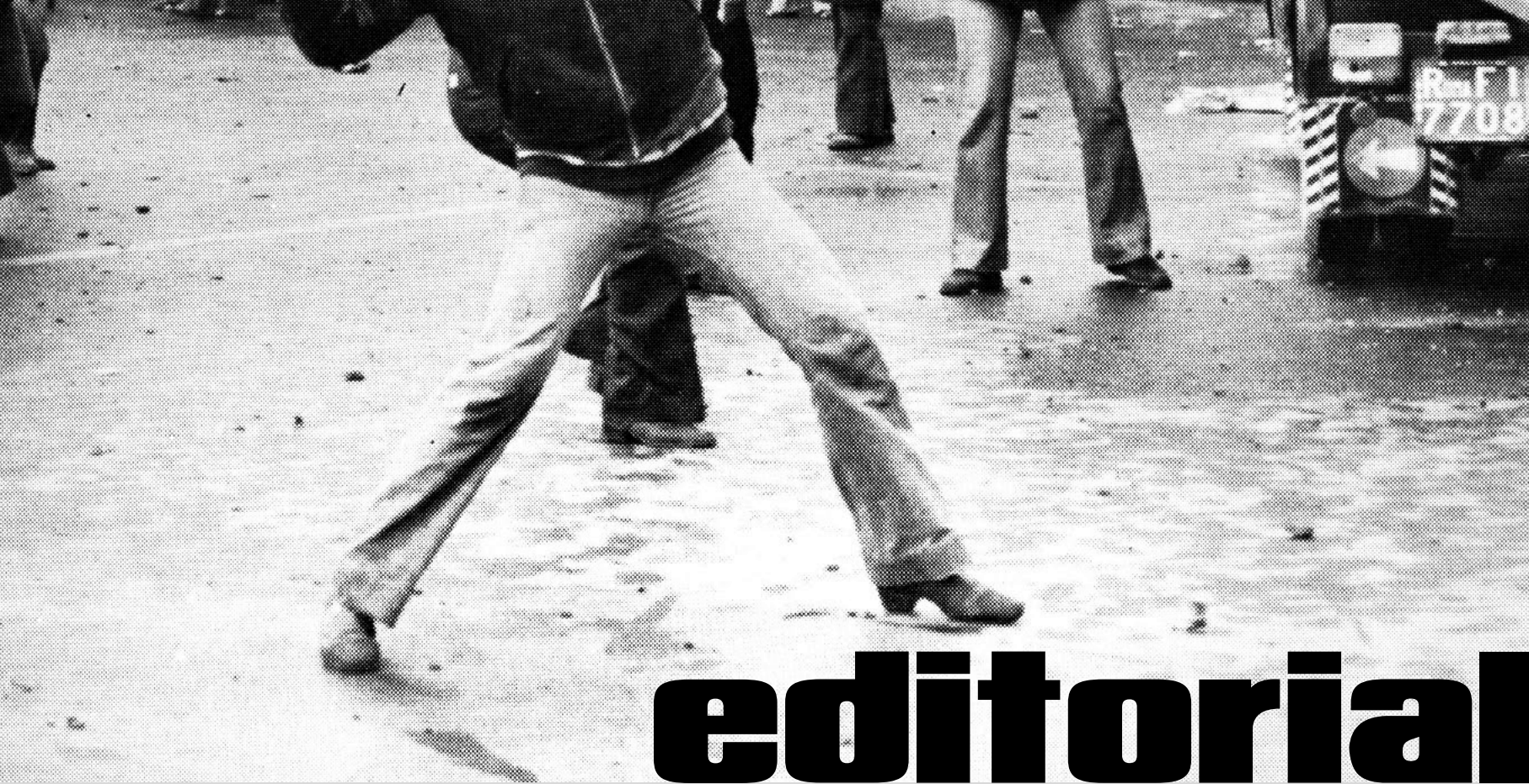

Προλογίζοντας το προηγούμενο τεύχος καταθέσαμε την άποψη πως αν θέλουμε να ορθώσουμε πολιτικές αντιστάσεις απέναντι στην -με υγειονομικό μανδύα- έκτακτη ανάγκη που έχει επιβληθεί επ' αόριστον, πρέπει να αντλήσουμε διδάγματα από την πραγματική κίνηση της εργατικής τάξης. Αυτό που βιώνουμε εδώ και έναν χρόνο είναι (υπό μία οπτική) μια ζοφερή εκδοχή της καπιταλιστικής εξέλιξης. Η κίνηση του προλεταριάτου, ακριβώς επειδή τελεί σε διαλεκτική σχέση με την καπιταλιστική εξέλιξη, είναι η μόνη ικανή δύναμη που μπορεί να υπερβεί τους επίπλαστους διαχωρισμούς και τους βίαιους πειθαναγκασμούς που έχουν επιβάλλει τα αφεντικά της Δύσης. Κι αυτή η αλήθεια επαληθεύτηκε πολλακίς μες στον 20ο αιώνα: οι στιγμές εκείνες που η οργανωμένη εργατική τάξη αμφισβήτησε έμπρακτα και πετυχημένα τις προσαγές του Κεφαλαίου συνέβησαν μονάχα όταν αρνήθηκε διά παντός να επιλύσει η ίδια τις αντιφάσεις της καπιταλιστικής εξέλιξης. Για να το πούμε κι αλλιώς: όταν αρνήθηκε να υποβάλλει αιτήματα προς τα αφεντικά κι αντί να «φτιάξει από τα μέσα την κοινωνία του μέλλοντος», ξεκίνησε να προμηθεύεται υλικά για την καταστροφή της κοινωνίας του παρόντος.

Τέτοια «υλικά» μπορεί να σπανίζουν σήμερα στους κύκλους της «υψηλής» πολιτικής, φαίνεται όμως ότι το προλεταριάτο δεν έχει λησμονήσει την δυνατότητα να κάνει εξορύξεις από το βίωμα της καθημερινής εμπειρίας του. Τέτοιες «εξορύξεις» συμβαίνουν σποραδικά εδώ κι εκεί, αρκεί να έχει κανείς μάτια που βλέπουν κι ένστικτο ταξικό. Πράγματι, φαίνεται ότι τις κοινωνίες του παρόντος τις διατρέχει ένα βέλος. Είναι το βέλος της πραγματικής κίνησης των από τα κάτω που αφηφά της διαταγές και τις απαγορεύσεις. Το είδαμε στον εμπρησμό της Μόριας το Σεπτέμβριο του 2020 από τους εξεγερμένους μετανάστες εργάτες. Το είδαμε στις συγκρούσεις των ρομά με τις δυνάμεις καταστολής. Το είδαμε και στις γειτονιές της Αθήνας με τις ενστικτώδικες, ακατέργαστες και αυθόρμητες διαδηλώσεις που έγιναν το τελευταίο διάστημα. Αυτό το *υπόγειο κύμα* της πραγματικής κίνησης του προλεταριάτου «καβαλήσαμε» στις 30 Δεκεμβρίου στα κάτω Πατήσια, διαδηλώνοντας «σκατά στον φασισμό και στην καραντίνα» οργανωμένα ως *antifa community*.

Η καραντίνα και οι πολιτικές τεχνολογίες που τη συνοδεύουν δεν πρέπει να γίνονται αντικείμενο διαπραγμάτευσης. Δεν μας ενδιαφέρει μια λιγότερο χαλαρή καραντίνα, λιγότερες ώρες απαγόρευσης κυκλοφορίας, λιγότερα χαρτάκια και μηνύματα. **Δεν είναι πως θέλουμε (απλά) μια μύρα παραπάνω.** Είναι πως γίνεται μέρα τη μέρα όλο και πιο σαφές πως δεν υπάρχει κάτι να μοιραστούμε με το κράτος, τα αφεντικά και τον δυστοπικό πολιτισμό τους. Ένα απειροελάχιστο μικρό βήμα. Μια καλή αφετηρία. Όσο πιο κοντά βρίσκεται η πολιτική οργάνωση με την κίνηση της εργατικής τάξης, τόσο περισσότερα μαθαίνει να θέλει.

Για όποιον/α θέλει να το δει είναι προφανές. Η σύγχρονη εργατική τάξη, με όλο το πλούτο και τις αντιφάσεις της, εξαίτιας της θέσης της στον καταμερισμό εργασίας μπορεί και αντιλαμβάνεται με έναν δικό της, καχύποπτο και μεροληπτικό, τρόπο την εποχή μας. Εκεί που τα πολιτικά ιερατεία βλέπουν την «υγειονομική κρίση», οι προλετάριοι/ες βλέπουμε πως το βαρέλι της κατρακύλας δεν έχει πάτο, ενώ κάθε

editorial

συνθήχεια που μας ανακούφιζε από τη δουλειά πλέον είτε βρίσκεται στην παρανομία, είτε λοιδωρείται ως «αντικοινωνική». Όμως αυτή η «καχυποψία», αυτή η «μεροληψία» είναι η μοναδική πραγματική δυνατότητα που έχουμε, αν όντως θέλουμε να μετατραπούμε σε εκείνη την «ερημιά που είναι απρόσιτη στην καπιταλιστική τάξη, από την οποία οι νέοι προλετάριοι βάρβαροι μπορούν ανά πάσα στιγμή να βρεθούν προ των πυλών», όπως είπε κάποιος κάποτε.

Οι διαδηλώσεις μας είναι πλέον παράνομες. Απαγορεύονται από τους μπάτσους, κινητοποιούν τους ρουφιάνους, στοχοποιούνται ως δήθεν διαδηλώσεις ακροδεξιών, συκοφαντούνται ως ανορθολογήματα «αρνητών του κορωνοϊού», με τον ίδιο τρόπο που στοχοποιούνται όσοι/ες τολμούν να αμφισβητήσουν την κυρίαρχη αφήγηση περί της covid19. Κι αυτό γιατί με κανέναν άλλον τρόπο δεν μπορούν να χωρέσουν/με στις κυρίαρχες ή τις εναλλακτικές πολιτικές αφηγήσεις. Αλλά η ειρωνεία της ιστορίας είναι αμείλικτη. Κατά έναν ανορθόδοξο τρόπο, τα αφεντικά, οι ρουφιάνοι, οι μπάτσοι και οι δημαγωγοί μας δίνουν την δυνατότητα να μετατραπούμε σε μια «εξωτική ερημιά» μέσα στο ζοφερό και μίζερο οικοδόμημά τους. Αυτή την ευκαιρία πρέπει να την αδράξουμε! Προς το παρόν οι κινήσεις μας είναι σπασμωδικές και ασυνεχείς. Κι ο αυθορμητισμός είναι κακή παράδοση για το κίνημα. Αυτές οι κινήσεις, όμως, είναι το πρώτο υλικό της εξόρυξής μας· και γι' αυτό είναι, ότι πιο ελπιδοφόρο έχουμε σήμερα. Η αυθόρμητη σοφία των εργατών/τριών επιλέγει για αρχή την άρνηση. Πρέπει να «καβαλήσουμε» αυτό το *υπόγειο κύμα*. Και κάποια στιγμή να φτάσουμε σε εκείνο το σημείο όπου η άρνηση θα καταστεί πολιτική· άρα ενεργή· άρα υποκειμενική· άρα οργανωμένη. •

**Δε μένουμε στο σπίτι,
δε μπαίνουμε σε μνήμα.
Σκατά στο φασισμό &
στη καραντίνα.**

Διαδήλωση στόμα με στόμα που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 30 Δεκέμβρη 2020 στα Πατίσια από το Antifa Community.